

ဖောင်လှပျိုး

၊ ဆင်းဆင်း၊

လှပြည်ကအပ်နှစ်စင်း

၊ ဆင်းဆင်း၊ ဆင်းဆင်း၊ ဆင်းဆင်း၊

(၁)

သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိုးကြိတ်နေကြသည်မှာ(ဘယ်သူမှန်သည် ဘယ်သူမှားသည် မသိသော်လည်း) အင်အားချင်းမမျှသော မြင်ကွင်းဟု ကျွန်တော်သတ်မှတ်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ။ မလုပ်ကြနဲ့လေ။ မလုပ်ကြပါနဲ့။ လာကြဦး။ လုပ်ကြပါဦး။”

ခံနေရသူက.. ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူ့ နံဘေးမှ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေသည့်မိန်းကလေးမှာ သူ၏နှမ(သို့မဟုတ်) သူ၏ အစ်မ ဖြစ်နိုင်သည်။ နိုင်ဇ နှင့် သောမတ်(စ) တို့ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ကြ၏ ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး မမျှတသော လမ်းဘေးရန်ပွဲအတွင်းသို့ ပြေးလွှားပါဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အပြတ်အသတ် လက်စွမ်းပြလိုက်ကြသည်။ ခုနက အနိုင်ရခဲ့သော သုံးယောက်မှာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြသည်တော့

မဟုတ်။ အထိုးအကြိတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားလာ ပြောကြသည်။ ရန်ပြုကြမ်းတမ်းဦးမည့် လေသံမျိုး မဟုတ်သော်လည်း သိပ်ပြီးကျေနပ်ပုံတော့မရကြ။

“မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးလေကွာ။ ဘာလို့ ဝင်ပါတာလဲ။ မင်းတို့ ဘာသိ လို့လဲ”

ကျွန်တော့်ထက် (နှစ်)နှစ်၊ (သုံး)နှစ်လောက်ကြီးမည့်သူတစ်ယောက် က လက်ထဲရှိအုတ်ခဲပိုင်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးပြောသည်။

ကျွန်တော်က....

“သားကြီး၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲတော့၊ ငါတို့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်အားမမျှဘူးလေ။

“အဲဒါကြောင့် ငါတို့ ဝင်ပါတာ မကျေနပ်ရင် ဆောရီးပဲ”

“သားကြီး ။ မင်း စကားက မလန်းဘူးကွာ”

နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောရင်း... ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေ သေးသော ဟိုနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဒီကောင့် အကြောင်း မင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ။

အင်အားမျှသည်ဖြစ်စေ မမျှသည်ဖြစ်စေ၊ အမှန်အမှားတော့ မင်းတို့ သိသင့်တာပေါ့”

အကြောင်းရင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပေမည်... ဟု ကျွန်တော် မျှတစွာ တွေးဖြစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လေသံပျော့လျက် တောင်းပန်စကား ဆိုဖြစ်၏။

“အေးကွာ၊ အဲဒါတော့ မတွေးလိုက်မိဘူး၊ စိတ်မရှိနဲ့၊ ဒါပေမဲ့...

လောလောဆယ်တော့ လျော်ပေးလိုက်ပါကွာ။ ဘေးနားမှာလည်း မိန်းကလေးပါနေတာပဲ”

“သားကြီး။ မင်း ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ငါတို့သိတယ်။ ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့ လျော်ပေးလိုက်မယ်။

မင်းတို့နဲ့ ငြိစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ မင်းတို့ထိုင်နေကြ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ငါ သိတယ်။ အဲဒီကောင်အကြောင်း နောက်မှ လာပြောပြမယ်။ ပြောပြပြီးရင် အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို မင်းတို့... ခွင့်လွှတ် သင့်မလွှတ်သင့် စဉ်းစားကြပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ ထွက်သွားကြလေ သည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမည်မ သိကြလျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး “သားကြီး”.. ဟု ခေါ်ဖြစ်ကြလေ၏။ နာမည်တွေကို မမေးမြန်းလိုက်မိသော်လည်း မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ “သူတို့အချင်းချင်း ၊ ဘာအငြိုးရှိလဲ မသိဘူးနော်”...ဟု သောမတ်(စ) ပြော၏။ “ဟိုနှစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မလား”...ဟု နိုင်ဇ ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ “မမေးပါနဲ့တော့”.. ဟု ကျွန်တော်ပြန်ပြော လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အနားသို့ရောက်လာကြ၏။

“ကျေးဇူးပဲနော်၊ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဝိုင်းထိုးကြတာ”

“ရပါတယ်”.. ဟုသာ ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို နိုင်ဇ က တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး ပွန်းပဲ့နေသော ကောင်ဘက်သို့ လှည့် ကာ “ရန်စရှိကြလို့လား”.. ဟုမေး၏။ “မရှိပါဘူး”..ဟု ဖြေသည်။ နှစ် ယောက်စလုံးကို လက်ပြု၍သာ “လစ်ပြီ” ..ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့၏။

(၂)

“ငါ့နာမည်က စိန်တိုး၊ ဒါက.. ငါ့အစ်ကို ကိုကျော်ဘ၊ သူက... ကျော်ဌေးအောင်၊ မနေ့ကဖြစ်တာ သူ့ကိစ္စ၊ သူ့ကိစ္စဆိုတာထက် သူ့အိမ်တွင်းရေး ဆိုပါတော့ကွာ။ မင်းတို့.. ဘုမသိဘမသိ ဝင်ပါလိုက်တာ ဟိုကောင် တော်တော်သက်သာသွားတယ်။ အဲဒီကောင်နာမည်က မင်းဉာဏ်.. တဲ့။ အဲဒီကောင် လူယုတ်မာ။ အဲဒါကို မင်းတို့..မသိဘူး။ အသေမသတ်ရဲပေမဲ့ အကျိုးအကန်းလောက်တော့ ငါတို့လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာပြဿနာဖြစ်တာလဲတော့ ငါတို့မသိဘူး။ အနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့.. သုံးယောက် တစ်ယောက်ဆိုတော့ ငါတို့ဝင်ပါမိတာ။ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော် နူးနူးညွတ်ညွတ် ပြောလိုက်သည်။ စိန်တိုးက..“ရပါတယ်”.. ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က...

“ငါ့နာမည်က..မင်းရန်နိုင်၊ ဒီကောင်က သောမတ်(စ)၊ ဒီဘက်က ကောင်က နိုင်ဇ၊ အခု..မင်းပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မင်းတို့ဘက်က တော်တော်နစ်နာသွားတယ်ဆိုရင် ငါတို့ တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးချင်တယ်။ ဘာကူညီရမလဲ”

“အကူအညီမလိုဘူးကွ။ မနှောင့်ယှက်စေချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲ။

မင်းတို့နဲ့ အဲဒီကောင် မင်းဉာဏ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး မဟုတ်လား”

“အေး ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ လုံးဝ..ဝင်မပါ ပါနဲ့လားကွာ”

ကျွန်တော် အေးဆေးစွာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့။ မင်းတို့ ကျွဲက တော်တော်ကြီးလို့လား”

စိန်တိုးက ကျော်ဌေးအောင်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး နောက်...

“ဒီကောင် ကာယကံရှင်ပဲ၊ ဒီကောင်ပြောပြလိမ့်မယ်”

ကျော်ဌေးအောင်ဆိုသူက ဒေါသစိတ်ကို ဖွဖွထိန်းလျက်-

“အဲဒီ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင် ငါ့ နှမကိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ခိုးပြေးဖူးတယ်ကွ။ သုံးရက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ ငါ့ နှမ အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့အိမ်က ရှာတွေ့ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်ရဲ့မိသားစုက ငါတို့ထက်အများကြီး ချမ်းသာတာပေါ့ကွာ။ ငါ့အမေက အကြော် ကြော်တယ်။ ငါ့ နှမက အကြော်ရောင်းတယ်။ ငါက အကြော်ပို့တယ်။ အကြော်သည် မိသားစုကို သူတို့က..ဂရုမစိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းပေါ့ကွာ။ ငါ့ နှမကို မယူလို့ ငါတင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်..တခြားမှာ အဲဒီလိုကျူးလွန်တာ သုံးလေးခါမကတော့ဘူး။ ငါ..အဲဒါကိုတင်းတာ”

“မင်းအဖေကရော”..ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ ကျော်ဌေးအောင်က...

“ငါ့အဖေက ရုပ်ကီမန်း(န်)၊ ဘာမှမသိဘူး။ ငါ့အမေကလည်း ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ အခု.. ဒီကောင့်ကို သူ့မိဘက နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ စီစဉ်နေ

တယ်။ ငါ့နှမအတွက်ရော ငါ့နှမလို မိန်းကလေးတွေ အတွက်ရော ငါ.. ဒီ
ကောင့်ကို သမချင်တယ်”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ညှိနှိုင်းပြီးပြီလား...”ဟု ကျွန်တော် စကား
ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ “လူပါးဝတဲ့ ကောင်ကို ဘာညှိနှိုင်းစရာလိုလဲ
ကွာ”..ဟု ကျော်ဌေးအောင် ပြော၏။ ကိုကျော်ဘ ဆိုသူက...

“အဲဒီ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်က သူတစ်ပါးအပေါ်သာ စည်းကမ်းမရှိ
တာ။ သူ့ အစ်မကိုကျတော့ တော်တော် သိတတ်တယ်။ ဘယ်သူ့မှ အကြ
ည့်မခံဘူး။ မနေ့က ကောင်မလေးကသူ့ အစ်မပေါ့။ ဘေးမှာ
မိန်းကလေးရှိနေလို့ ဒီကောင်သက်သာသွားတာ”

ကျွန်တော်က...

“သူ့အမှားက ကိုယ့်အမှားဖြစ်သွားတတ်တယ်နော်။ အဲဒါဆိုကိုယ်
နှစ်နာတယ်။ တခြားနည်း စဉ်းစားပါဦးလား။ ဥပမာ-သက်ဆိုင်ရာကို
တိုင်ကြားတာမျိုးပေါ့”

ကျော်ဌေးအောင်က

“အဲဒါဆို ငါ့ နှမကို ယူစေချင်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ငါဖြစ်ချင်တာ
အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို ကျိုးကန်းသွားစေချင်တာ။
ထောင်မကျဘူးဆိုရင် အသေတောင် သတ်ချင်တာ”

“ကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ။ ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်။ ဘာ
မှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဝင်စွက်ဖက်မိတာ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ငါ
တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ငါတို့က ဟေးလားဟားလားကောင်တွေပါ။
တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...ခွေးချင်း
ကိုက်တာတောင် အင်အားမမျှရင် ဝင်ပြီး ခဲနဲ့ထုချင်တဲ့ကောင်တွေ။

အခု မင်းကိစ္စကိုလည်း ငါတို့ ဝင်ကူညီချင်တယ်။ ငွေကြေးချမ်းသာ တဲ့လူတချို့က ဆင်းရဲတဲ့သူဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ဓနအင်အားနဲ့ အနိုင်ကျင့် တတ်ကြတယ်။ ငါ အဲဒါကိုမခံနိုင်ဘူး။ ငါလည်း ဆင်းရဲသားပဲ။

မင်းက ယောက်ျား ပီပီသသ တီးထည့်လိုက်လို့ သွေးထွက်သံယိုဖြစ် သွားရင်တောင် အဲဒီသွေးထွက်သံယိုမှုနဲ့ မင်းကို အချုပ်ထဲထည့်ကြမှာ။ သူတို့ဘက်က ကျူးလွန်ထားတဲ့ကိစ္စ ဘေးကိုရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ကျော်ဌေးအောင်က.. “ငါ လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်”..ဟု ပြော၏။ “လုပ် ရဲပြီး မခံရဲတဲ့ကောင်တွေက ကလိန်ကကျစ်လုပ်တတ်တယ်ကွ” ..ဟု ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

နိုင်ဇက..“အဲဒီကောင်ရဲ့ မိဘက တော်တော်ချမ်းသာလို့လား”..ဟု ကျော်ဌေးအောင်ကို မေး၏။

“ငါတို့ထက်စာရင်တော့ ချမ်းသာတာပေါ့၊ တွင်ခုံလုပ်ငန်းလုပ် တယ်”..ဟု ကျော်ဌေးအောင် ပြောပြသည်။

“မင်းဉာဏ်မှာ မွေးချင်းဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“သူနဲ့ သူ့အစ်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သူ့အစ်မနာမည် မင်းသိလား”

“သိတယ်။ သဇင်နီ..တဲ့။ အဲဒီ ကောင်မလေးကတော့ အေးပါတယ်။ မောင်လုပ်တဲ့ ကောင်ကသာ အကျင့်မကောင်းတာ”

“မင်းတို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းပေါ့”

“အေး”

“အဖေ အမေ နာမည်ရော သိလား”

“သိတာပေါ့။ ဦးသိန်းငွေ ဒေါ်သောင်းလှိုင်။ ရပ်ကွက်မျက်နှာဖုံးတွေ ပေါ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့ နာမည်တွေ မေးနေတာလဲ”...ဟု သောမတ်(စ)က နိုင်ဇကို လှမ်းမေးသည်။ နိုင်ဇက-

“အ ခွ ဌ ကြုံ လို့ တစ်အိမ်လုံးကို ဆုံးမခွင့် ရတဲ့အခါ တစ်ယောက်ယောက်ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့လူစုံအောင်မေးထားတာ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးရဲ့ နာမည်စာရင်းကို လိုက်ကောက်ထားချင်တယ်။”

ဘုရင်ဖြစ်တော့လည်း ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန် သတ်စေ.. လို့အမိန့်ပေးလိုက်မှာပေါ့ကွာ။ လူဆိုးဗိုလ်ကြီးဖြစ်တော့လည်း တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံး ပြာကျအောင် မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်လိုက်ချင်လို့ပေါ့ကွာ”

နိုင်ဇ၏ အရှိန်ပြင်း ဒေါသစကားလုံးများကို ကျွန်တော်အပါအဝင် ကြားရသူအားလုံး နှစ်သက်မိကြလေ၏။

ကျွန်တော်က အားလုံးကို ဝေ့ကနဲကြည့်ပြီးမှ နိုင်ဇ ဘက်သို့ လှည့်ကာ..

“ခြေမ မကောင်း.. ခြေမ၊ လက်မ မကောင်း.. လက်မ ခွဲခြားတာ ပိုပြီးယောက်ျား ပီသပါတယ်ကွာ။ သူက ပျော့ပျော့စိစိနဲ့ ယုတ်မာတာကို ကိုယ်က.. ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရက်စက်လိုက်ရင် ယုတ်မာတဲ့ကောင်အနိုင်ရသွားတတ်တယ်။”

ငါတို့.. သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ငါ... မင်းတို့အကူအညီ မလိုချင်ပါဘူးကွာ”.. ဟု ကျော်ဌေးအောင်

ကအားနာသံဖြင့် ပြောသည်။

“မလိုချင်လို့မရတော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ အမှန်တရားလည်း မပျောက်
ကွယ်အောင် မှားတဲ့သူလည်း မတရားမလုပ်နိုင်အောင် ငါတို့... စုစည်း
နေဖို့လိုတယ်”.. ဟုတွေးဆ ထိန်းသိမ်းစွာ ကျွန်တော်ပြောသည်။

*

(၃)

ကြားရသည့် သတင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး အံ့သြကြရလေသည်။

“အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူး”.. ဟု သောမတ်(စ) ပြော၏။

“ငါတို့ ကျော်ဌေးအောင်အိမ်ကို သွားမေးကြည့်မလား” ..ဟု ကျွန်တော်ပြောသည်။

“အိမ်မှမသိတာ”.. ဟု နိုင်ဇပြောသည်။ “ဟိုမေး ဒီမေး မေးမှာပေါ့”.. ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ကိုယ်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ဘဲ ဒေါသစိတ် ဖြစ်ရ၏ ။

မေးရင်းမြန်းရင်းဖြင့် ကျော်ဌေးအောင်၏ အိမ်ကို သိရသည်။ အိမ်တွင်မည်သူမျှမရှိ။ အကြော်ဖိုတွင် သူ့အမေနှင့် သူ့နှမ ရှိလိမ့်မည်ဟု အိမ်နီးချင်းတွေ ပြောသည်။ ရပ်ကွက်၏ အစွန်ပိုင်းတွင် တဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ အကြော်တွေကို စီရီနေသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကိုတွေ့၏။ ကျော်ဌေးအောင်၏နှမ ဖြစ်ပေမည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မင်းရန်နိုင်၊ သူက နိုင်ဇ၊ သူက သောမတ်(စ)”

အမည်များကို ပြောပြ မိတ်ဆက်ပြီး-

“သတင်းကြားလို့ လာတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သိချင်လို့”

ပြောရင်းမှ ကျော်ဌေးအောင်၏ နှမကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

သိမ်ငယ်စွာ ဦးငုံနေရှာ၏။ ကျော်ဌေးအောင်၏ မိခင်က... အကြော်များ ကိုလှန်လှောရင်း....

“အဒေါ်သားရော၊ စိန်တိုးရော၊ ကျော်ဘဘရော၊ အချုပ်ထဲမှာရှိက်မှု ဆိုလား။ သွေးထွက်သံယိုမှုဆိုလား။ လက်ရောက်မှုဆိုလား။ အဲဒီပုဒ်မနဲ့ အဖမ်းခံထားရတယ်”

“အဒေါ် ဘာစီစဉ်ထားလဲ”

“အချုပ်ထဲ ထမင်းသွားပို့တယ်လေ။ ရုံးတင်တဲ့နေ့ကျတော့ ရုံးလိုက် သွားရုံပေါ့”

“မနေ့ညက မှ အဖမ်းခံရတာမဟုတ်လား”

“အေး”

“တရားလိုဘက်ကို တောင်းပန်လိုက်လို့၊ သူတို့ဘက်က ကျေအေးရင် တရားရုံးမရောက်တော့ဘူးပေါ့ အဒေါ်ရဲ့”

“မနက်က ကျော်ဌေးအောင် မှာလိုက်တယ်။ လုံးဝ.. သွားမ တောင်းပန်ပါနဲ့တဲ့”

ဝမ်းနည်းတုန်ရင်စွာပြောသော.. စကား။ ကျွန်တော်က

“သူမှာတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ.. အဒေါ်ရဲ့။ ကိုယ့်ဘက်က မ လိုအပ်ဘဲ မထိခိုက်စေချင်ဘူး။ ညနေကျရင် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းသွားပို့ လိုက်မယ်။ ပြီးတော့.. ပို့စရာရှိတဲ့အကြော်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့ ပို့ ပေးမယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့”

“ရပါတယ်သားရယ်။ အဒေါ်သမီး ပို့ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီကောင်မလေး ပို့တော့ နှေးမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ပို့ရမယ့် နေရာ

တွေသာပြောပါ။

ဒီက နိုင်ငံ နဲ့ သောမတ်(စ).. တို့က ကျော်ဌေးအောင်တို့ ကိစ္စအတွက် ကူညီနိုင်မယ့် ကိုကျော်ထူး ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့အသိ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆီ သွားလိမ့်မယ်။

အဒေါ် စိတ်အေးအေးထား။ ဘာအတွက်မှမပူနဲ့။ ငွေကြေးအတွက် လည်းမပူနဲ့။

ကျွန်တော်တို့ လူချမ်းသာတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့.. စေတနာချမ်းသာတယ်။ သတ္တိချမ်းသာတယ်။

ငွေ ချမ်းသာတိုင်း အနိုင်ရကြကြေးဆိုရင် ဥပဒေဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်၊ နားထောင်နေရှာ၏ ။ ဆီညှိတက်နေသော စားပွဲခုံအနီးရှိ စက်ဘီးအဟောင်းတစ်စီးကိုနေရာရွှေ့ရင်း “ညနေ လေးနာရီ မင်းတို့နဲ့ ငါဒီမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်”.. ဟု နိုင်ငံနှင့် သောမတ်(စ)တို့ကို မှာကြားလိုက်သည်။ ပြီးနောက်... ကျွန်တော်တို့၏ နေရပ်လိပ်စာတွေကို ကျော်ဌေးအောင်၏ မိခင်နှင့် နှမအား သေသေချာချာပြောပြသည်။ ကျွန်တော့် ကျောင်းသားကဒ်ကို စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ပြလိုက်သည်။ “အဒေါ် ယုံပါတယ်သားရယ်။ တကူးတက လာကူညီတာပဲ။ မယုံစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကဒ်ပြား ပြန်သိမ်းထားပါ။ အဒေါ်နာမည် ဒေါ်မြဌေး။ သမီးနာမည်က မြမြမူ.. တဲ့”ဟု ကျော်ဌေးအောင်၏ မိခင်က မောလှလှပြီးလျက် ပြောပြလေသည်။ အကြော်ပို့ဖို့ ကျွန်တော်ပြင်ဆင်၏။ သားအမိနှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို တားကြသေးသည်။

“တောင်းပန်တဲ့အလုပ်ကို ငါမလုပ်ပါရစေနဲ့ကွာ။ ငါ့အမေကိုလည်း မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ ။

ပွန်းရုံပဲရုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး တိုင်တန်းတဲ့ကိစ္စထောင်ဆယ်ခါပြန်ကျ သွားစမ်းပါစေ။ ငါ အကျခံလိုက်မယ်။ ပြန်ထွက်လာလို့ကတော့...”

ကျော်ဌေးအောင်က အံသွားများကိုသာ ဖိကြိတ်ထားတော့သည်။ စကားမဆက်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်အကြားရှိ သံတိုင်ကိုသာဆုတ်ကိုင် ဖြစ်ညစ်လေ၏။ ကျွန်တော်ကသူ့လက်ကို ဖွဖွကုတ်ပြီး....

“စိန်တိုးတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကိုလည်း ငဲ့ဦးလေကွာ။ ပြီး တော့... တောင်းပန်တယ်ဆိုတာလည်း ဒူးထောက် တောင်းပန်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဝန်ခံလက်မှတ် ထိုးလိုက်ရုံပါပဲ။ မင်း.... မငြင်းပါနဲ့ကွာ”

စိန်တိုးနှင့် သူ့အစ်ကို (ကို)ကျော်ဘက ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ ကျော်ဌေး အောင်၏ စကားသံကိုသာ နားစွင့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က...

“ငါတို့အသိ ရှေ့နေကိုကျော်ထူးက လူမှုရေးအရ တောင်းပန်ညှိနှိုင်း ထားပြီးပြီ။

မနေ့ကရော၊ ဒီနေ့ရော ရုံးပိတ်ရက်မို့ တရားကို အမှုတွဲ မတင်ရ သေးဘူး။ နောက်နောင် ဒီလိုမလုပ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုး လိုက်ရင် ပြီးပြီ။ ဒါလေးပဲ”

ကျော်ဌေးအောင်က... လေသံမျှဖြင့် -

“သူတို့ဘက်က ကျူးလွန်ထားတဲ့ ယုတ်မာမှုကိုကျတော့ ဘယ်သူ အရေးယူပေးမှာလဲ။ ဒါ .. ဟို တိရစ္ဆာန်မိသားစု ကလိန်ကျနေတာ။ မြေ နိမ့်ရာကို လှုံစိုက်နေတာ။

အဲဒါကို မင်း သိရဲ့သားနဲ့ကွာ။ သူပိုင်ရင် သူချ။ ငါပိုင်ရင် ငါချ။ ငါ အဲ ဒါပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ အခု သူတို့ ပိုင်ရင် ငါ့ကို အနိုင်ချ။ ငါ ပိုင်လို့ ငါ နိုင်ရင်လည်း ငါ.. အသေချမယ်။ ဒါပဲ”

နိုင် ဇ နှင့် သောမတ်(စ)တို့ နှစ်ယောက် ရှေ့နေကိုကျော်ထူးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြဟန်တူသည်။ အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရသေး။ ကျွန်တော် ကျော်ဌေးအောင် အနားသို့ပိုတိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားသံ တိုးပြတ်စွာဖြင့် ,

“ကျော်ဌေးအောင်။ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ။ မင်း အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲ မှာ ရောက်နေရရင်တော့။ မင်း လုပ်ချင်တာ။ ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ ဘူး။ ငါ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ။ သဘောပေါက်ရင် မင်း ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်လိုက်စမ်းပါကွာ။ မင်းတို့နဲ့ ငါတို့ ခင်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဘာ မှ မကြာသေးဘဲနဲ့ ငါတို့ ဒီလောက်အသည်းအသန် ကူညီနေတာကို ထောက်ရင် ငါတို့စိတ်ထဲမှာလည်း မင်းတို့ထက် မလျော့တဲ့ ဒေါသ တစ်ခုခု ရှိလို့ပေါ့ကွ။ သူများလက်ခုပ်ထဲက ရေဆိုတာ၊ လှိုင်းထနေလို့ မ ဖြစ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရတယ်။ ငွေတို့ ၊ ဂုဏ်တို့ ၊ အာဏာတို့ မရှိရင် ဉာဏ်ရှိရတယ်။

ဉာဏ် ဆိုတာ ။ သတ္တိ ဗျတ္တိ အားလုံးရဲ့ အခြေခံ အရည်အချင်းပဲ။ ဉာဏ်ရှိချင်ရင် ဒေါသလျော့လိုက်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ..”

ကျော်ဌေးအောင် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ကျွန်တော်.... သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချရ၏ ။

ရှေ့နေကိုကျော်ထူး၏ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းကြောင့် ကျော်ဌေးအောင် တို့ သုံးယောက်စလုံး၏ အမှုသည် တရားရုံးသို့ မရောက်ဖြစ်။ အသွားအလာ မလွတ်လပ်သောကတိခံဝန်ချက်မျိုးတော့ ပေးလိုက်ရ လေ၏။

“သေးတဲ့အမှု ပပျောက်အောင် ဆိုတဲ့ စေတနာလေး။ စခန်းမှူးမှာ ရှိ လို့တော်သေးတာပေါ့”...ဟု ကိုကျော်ထူးပြောသည်။ “အစ်ကိုကိုရော မင်းရန်နိုင်တို့ကိုရော ကျွန်တော်... အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”..ဟု ကျော်ဌေးအောင်ပြော၏။ စိန်တိုးနှင့် (ကို)ကျော်ဘတို့ကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြသေး၏။

ကိုကျော်ထူးက....

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုညီလေးတို့ ဘာ...ပြဿနာမှ ထပ်မလုပ်နဲ့ တော့။ ဦးသိန်းငွေ ဆိုတဲ့လူက ခြေလှမ်းကျဲ့ပုံရတယ်။ ငါ တော်တော်ညှိ ရတယ်။

ဒီအတောအတွင်း သူ့သား မင်းညဏ်ကို တခြားတစ်ယောက်က တစ်ခုခုလုပ်သွားရင်တောင် မင်းတို့ပဲ ပြဿနာတက်မှာ။

အဲဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ မကျေနပ်တာတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေ ခဏရပ်ထား”

ကာယကံရှင် ကျော်ဌေးအောင် သာမက ကျွန်တော့် မျက်နှာ ပေါ်၌လည်း မကျေချမ်းသော အရိပ်အရောင်တွေ ယှက်သန်းနေပေလိမ့်

မည်။ ဒါကို ကိုကျော်ထူး သိပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုကျော်ထူးက...

“ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုပြီး အနိုင်ယူဖို့ မစဉ်းစားကြနဲ့ ညီလေးတို့။ ကိုယ် နှစ်နာပေမဲ့ တစ်ဖက်သားက ညှာတာမယ်လည်းမထင်နဲ့ ။

သူလည်းလူ ကိုယ်လည်းလူ ကိုယ့်လူ မှားမှားမှန်မှန် ကိုယ့်လူ အနိုင်ရစေချင်တာ လူ့သဘော လူ့သဘာဝပဲ ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ... ဘာ အင်အားမှမရှိသေးဘဲ။ မခံချင်စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ မယှဉ်ပြိုင်သင့်ဘူး”

ကျော်ဌေးအောင်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားရှာသည်။ ကျွန်တော်က...

“မတရားဘဲနဲ့ အနိုင်ရနေတာ ဘာကြောင့်လဲ ကိုကျော်ထူး။ အခုကိစ္စ မှာ ကျော်ဌေးအောင် မမှားဘူးလေ”

ကိုကျော်ထူးက ,

“ဥပဒေမှာ သက်သေမပြနိုင်ရင် ဘယ်ကိစ္စမဆို အနိုင်ရဖို့ မဖြစ်နိုင် ဘူး။ မတရားတဲ့သူ အနိုင်ရတတ်တာကတော့။ တစ်ခါတစ်ရံဖြစ်တတ် တဲ့ သဘာဝတစ်မျိုးပါကွာ”

ကျော်ဌေးအောင်၏နှုမ မြမြမှု၏ ကိစ္စကို ကျွန်တော်စကားထဲထည့်မ ပြောလိုတော့ ။ ကိုကျော်ထူး အနေဖြင့် လူကြီးစကားသာပြောပေမည်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသာ လူငယ်ပီပီ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ဖြေရှင်းရမည် ဟု နားလည်လိုက်၏။

ရှေ့နေကိုကျော်ထူး ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရှိနေကြသေးသည်။

“မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်ကုန်သွားကြမှာပဲနော်” ဟု ကျော်ဌေးအောင်မေး၏။ နိုင်ဇ က...

“တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး။ ကိုကျော်ထူးက ငါနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်။ ပြီးတော့... ကိုကျော်ထူးက၊ ရှေ့နေအလုပ်ကို ငွေရှာဖို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

(ကို)ကျော်ဘက အံ့ဩဟန်မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဒီလိုအခါကာလမှာ ဒီလိုရှေ့နေမျိုးရှိသေးလို့လား”

သောမတ်(စ)က... “ကမ္ဘာလောကမှာ အမှန်တရားရှိနေသမျှ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ရှိနေဦးမှာပဲ” ဟု ပြော၏။

ကျော်ဌေးအောင်က...

“မင်းတို့အားလုံးကို ငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ..။ ဒါပေမဲ့.. မင်းဉာဏ်တို့ မိသားစုကိုတော့ ငါဘာမှမလုပ်ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က...

“ကျော်ဌေးအောင် မင်းက လုံးဝ လှုပ်လို့မရတော့ဘူးလေကွာ...။ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ။

ငါတို့သုံးယောက်က လှုပ်လို့ရတယ်။ မင်းလုပ်ချင်တာကိုပြော..။ ငါတို့ လုပ်ပေးမယ်”

ဘာကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောမှန်းသိသော်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော်မသိသေး ။ “မင်းတို့ လူသတ်ရဲလို့လား”.. ဟု ကျော်ဌေးအောင် မေးလေ၏ ။ ကျွန်တော်က...

“လူသတ်ရဲတိုင်း အနိုင်မရဘူးကွ။ လူသတ်တယ်ဆိုတာဉာဏ်မရှိတဲ့ ကောင်တွေလုပ်တဲ့အလုပ်။ ဉာဏ်ရှိတဲ့သူတွေ၊ ပညာရှိတဲ့သူတွေက ဘယ်တော့မှ လူမသတ်ဘူး”

ကျော်ဌေးအောင်က ...

“ငါက ဆယ်တန်းတောင်မအောင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့... ပညာတွေ၊ ဉာဏ်တွေ၊ ငါ့မှာမရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ...

“ငါပြောတာ ပညာရှိ.. လို့ ပြောတာ။ ပညာတတ်.. လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“မတူဘူးလား”.. ဟု ကျော်ဌေးအောင် မေး၏။ ကျွန်တော်... ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ “မင်းတို့က ပညာတတ်တွေလား”.. ဟု ကျော်ဌေးအောင် မေး၏ ။ “မသိဘူး.. အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ဆိုတာတော့ တတ်ပြီးပြီထင်တာပဲ။ ရှိသင့်တာတော့ ဘာမှမရှိသေးဘူး”.. ဟု ကျွန်တော်ဖြေ၏ ။ “အလုပ်မရှိလို့ ကလေးရိုက်နေတာ”..ဟု နိုင်ဇ ဝင်ပြော၏ ။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် အားလုံးငြိမ်နေလိုက်ကြပါဦး”..ဟု (ကို)ကျော်ဘ ပြောသည်။ မည်သူမျှ မငြင်းဆန်။

(၄)

ကျော်ဌေးအောင်၏ အမေ ဒေါ်မြဌေးက ကျွန်တော်တို့ကို အကြော်တွေ ချကျွေးသည်။ (ကို)ကျော်ဘ နှင့် စိန်တိုးတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ကျော်ဌေးအောင်ထံတွင် သူ့နှမ မြမြမူနှင့်စကားပြောဖို့ ကျွန်တော်ခွင့်တောင်းသည်။ မြမြမူက အကြော်ရောင်းပြီးပြန်လာခါစ။

မြေတွင်ချထားသော စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် မြမြမူနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောသည်။ နိုင်ဇ နှင့် သောမတ်(စ)က ကျော်ဌေးအောင်တို့ သားအမိနှင့်စကားပြောနေကြ၏ ။

“ငါ့ကိုအစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသဘောထားနိုင်မလား”ဟု မြမြမူကို ကျွန်တော်မေး၏ ။ မြမြမူ ခေါင်းညိတ်ရင်း “ဟုတ်ကဲ့”..ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က...

“အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ငါ မေးတာကိုဖြေ။ မင်းဉာဏ်.. ဆိုတဲ့ကောင်ကို နင် ယူချင်လား”

မြမြမူက ခေါင်းခါပြီး....

“ကျွန်မကို တန်ဖိုးထားတယ်ထင်တုန်းကတော့ ယူချင်တာပေါ့။ အခုတော့ သတ်ချင်တယ်” ကျွန်တော်က ကျော်ဌေးအောင်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက်-

“နင့်အစ်ကိုရော။ စိန်တိုးတို့ ညီအစ်ကိုရော။ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်ဖြစ်လို့မ

ရတော့ဘူး။ နောက်တစ်ခါရန်ဖြစ်ရင် ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ထောင်ကျလိမ့် မယ်။ အဲဒါကို ခြေချုပ်နဲ့နေရတယ်.. လို့ ခေါ်တယ်။ ငါ အဓိက မေးချင် တာက။ အဲဒီ မင်းညဏ် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်ရင် နင်ကျေ နပ်ပုံမလား...လို့ မေးချင်တာ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူမရှိတော့ဘူး”...ဟု မြမြမူ ဖြေ၏။

ကျွန်တော်က...

“နင်နဲ့။ အဲဒီကောင်အကြောင်း အစအဆုံး၊ အသေးစိပ် ပြောပြနိုင်မ လား။”

ဦးခေါင်း အနောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးဖြားလေးဖြင့် ကုတ်ကာ အမေ နှင့်အစ်ကိုရှိရာသို့ မဝံ့မရဲ ကြည့်ပြီး.. “နောက်မှပြောလို့ မရဘူးလား”.. ဟု တီးတိုးမေး၏ ။ “သူတို့ အားလုံး မကြားချင်ယောင်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပေးထားတာ။ ပြောမှာသာပြော ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”.. ဟု ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

*

ကျော်ဌေးအောင်က ဆီစစ်ပြီးသား ပဲကြော်တွေကို တောင်းထဲသို့ စီစီရီရီ ထည့်နေ၏။ နိုင်နင့် သောမတ်တို့က ဘူးသီးကြော် ကြော်သည့် ဒယ်အိုးအနီးတွင် ရှိနေကြပြီး ကျော်ဌေးအောင်၏ မိခင်ကို ကူညီနေ လေ၏။

အကြော်ဖိုသို့ လက်ကား လာရောက် ဝယ်ယူသူတွေရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ပို့ပေးရသည်များလည်းရှိသည်။ ဆိုင်အတွင်း

ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဆလတ်ရွက်နှင့် အချဉ်ရည်နှင့် ရောင်းချသော အကြော်ဆိုင်မျိုးမဟုတ်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ အသုတ်ဆိုင်၊ မုန့်တီဆိုင်များ သို့ ဖောက်သည်အဖြစ် ပို့ပေးရသည့် အကြော်ဖိုသာဖြစ်သည်။ ဝမ်းဝ ခါး လှစေသော အစီးအပွား။

ကျော်ဌေးအောင်တို့ သားအမိ သားအဘအားလုံး မီးခိုးဝ၊ အဆီပြန်၊ ရုပ်ရည်မျိုးတွေ မဟုတ်ကြ။ ဖခင်ကတော့ အသောက်သမား။ လှစ်ကနဲ သာ တစ်ခါမြင်ဖူး၏။ မြေမှုသည်လည်း သူ့ရုပ်ရည်နှင့် သူ။ ကြည့် ကောင်းတင့်တယ်သည့် မိန်းမလှ ညိုညက်ချော။ ကိုယ့်ဝင်ငွေကို ကိုယ့် ဘာသာ ရှာဖွေတတ်သည့် မိန်းကလေး။

ဒါကို တန်ဖိုးမထားတတ်သည့် ဟို .. လူ့ကြောင်ဖား၊ လူ့ ကြောင်တောင်ကန်း၊ လူ့တိရစ္ဆာန် မင်းဉာဏ် ဆိုတဲ့ကောင်ကို အရည်ခွံ ခွာပြီး ဆီပူအိုးထဲသို့ ထည့်ကြော်လိုက်ချင်သည်။

မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ..ဟု တစ်ယောက်ယောက်က မေးချင်ပေလိမ့် မည်။ မတရားမှုကို သိလျက်၊ မြင်လျက်၊ ကြားလျက် မသိသလို၊ မမြင် သလို၊ မကြားသလို၊ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခပ်ခွာခွာ၊ ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ဝေးဝေး နေထိုင်ပြီး မဆိုင်သလို မျက်နှာလွှဲတတ်သည့် စိတ်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ မရှိ ချင်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် မတရားမှုကိုမဆို ကျွန်တော်နှင့်ဆိုင် ပါသည်...ဟု ယူဆ မိပေသည်။

“ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ သာတဲ့သူက ချစ်တယ်ကြိုက်တယ် ပြော တော့ ကျွန်မလည်း လက်ခံလိုက်မိတာပေါ့။ အယုံလွယ်မိတာလည်း ပါ တာပေါ့လေ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သူဌေးသားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ချစ် တယ်လည်းပြောလိုက်ရော။ ဟုတ်ပျံ့မလား လို့တောင် မတွေးဘူး။

ဝမ်းသာအားရနဲ့ ချက်ချင်းကိုပြန်ကြိုက်လိုက်မိတာ။

ခေါ်ရာလည်း လိုက်သွားမိတာပဲ။ သူကတော့ တကယ်ခိုးပြေးတာ နေမှာပါ။ မိဘနဲ့လည်း တွေ့ရော။ အရှက်မကွဲချင်ရင် ပြန်.. ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ”

မိန်းမသားတို့၏ သဘာဝဟုပင် ထင်မြင်ချင်စရာ။ မြဲမြမှုက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်ဟပ်မြင်သာစွာ ပြောပြနေ ရှာသည်။ ကျွန်တော်က...

“ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ထဲမှာ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ရုံ ကားမကောင်း တကောင်းလေး တစ်စီးလောက်ရှိရုံနဲ့ နင်က သူဌေးလို့ထင်လိုက်တာ ကိုး။ သူ့မိဘရှိတာ သူရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး...

နင်ကိုယ်တိုင်က ဆယ်တန်းမအောင်တော့၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဆိုတာကို အလိုလိုနေရင်း အထင်ကြီးမိတာပေါ့ မဟုတ် ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”..ဟု မြဲမြမှု ဝန်ခံ၏။ ကျွန်တော်.... စကားဆက် သည်။

“ကိုယ်တိုင်သာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် တခြား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို အလိုလိုနေရင်း အထင်ကြီးမိ ပါတော့မလား”

ခေါင်းကိုသာ ခါပြရှာသည်။ ပြီးမှ “ကျွန်မက စာညံ့တယ်”.. ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က...

“စာညံ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ညံ့တာပါ” သူနားလည်ဟန်မတူ။ ထို့ ကြောင့် ပြောမိရာစကားကို ပြန်လည် အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုပြရ၏။

“နင် ဘူးသီးကြော် ကြော်တတ်လား” မြမြမူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နင့် အမေက ဘူးသီးကြော် ကြော်နည်းအဘိဓာန်.. ဆိုပြီး မှတ်စုစာ အုပ်တွေ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေနဲ့ သင်ပေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အမေကို ကူလုပ်ပေးရင်းနဲ့ ကြော်တတ်သွားတာလား”

မြမြမူက

“ကူလုပ်ပေးရင်းနဲ့ ကြော်တတ်သွားတာ”

“ဘူးသီးကြော် ကြော်တာကိုတောင် ဘာမှတ်စုစာအုပ်မှ မပါဘဲ သင်လို့တတ်ရင် မှတ်စုနဲ့၊ မေးခွန်းနဲ့၊ လေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ အဖြေနဲ့ သေသေချာချာ သင်လို့ ရတဲ့ ဆယ်တန်းစာတွေကို၊ ဘာကြောင့် သင်လို့မတတ်ရ၊ မှာလဲ”

မျက်ခုံးလေးတွန့်လျက် စူးစိုက်နားထောင်နေလေ၏ ။ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“သင်လို့ မတတ်နိုင်စရာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ စိတ်အင်အားညံ့နေရင် စာမသင်ချင်တော့ဘူး။ သင်လို့လည်း မတတ်တော့ဘူး။

စိတ်အင်အားညံ့တယ်.. လို့ ငါပြောတာ စိတ်အားငယ်တာကို ဆိုလိုတာ။

အဖေကလည်း အလုပ်မလုပ်ဘူး။ မိသားစုကလည်း ရုန်းကန်နေရတယ်။ ကံစွပ်ပြီးအောင်ခွဲရင်တောင် သူများတွေလို တက္ကသိုလ်မှာ မပူမပင် တက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး.. ဆိုတဲ့ လေထဲမှာ... မီးလောင်နေတဲ့ အတွေးတွေကြောင့် စိတ်ဓာတ်က အောက်ပြုတ်ကျသွားတာ။

စိတ်ဓာတ်ပြုတ်ကျသွားပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လည်းအထင်မကြီး

တော့ဘူး။ အဲဒီအခါ များသောအားဖြင့် သူတစ်ပါးကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်၊ အလွယ်တကူအထင်ကြီး ကြတော့တာပဲ”

မြမြမူက အမေနှင့်အစ်ကိုရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

“အစ်ကိုပြောတာတွေအရမ်းမှန်တယ်။ ကျွန်မ အဲဒီ အတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က

“နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါတို့အားလုံး ဖြစ်ဖူးတယ်။ သောမတ်(စ)ရဲ့အဖေက ဟိုတုန်းက လက်ဝှေ့ထိုးတယ်။ အမေက စက်ချုပ်တယ်။ နိုင်ဇ ရဲ့အဖေက တပ်ကြပ်ကြီး။ အမေက ငါးခြောက်ရောင်းတယ်။

ငါ့အမေနဲ့အဖေက ကျတော့... သစ်သီးရောင်းတယ်။ သီရိမင်္ဂလာ ဈေးမှာ။ ဘယ်သူမှမချမ်းသာကြဘူး။ ဒါပေမဲ့... ငါတို့ ဘာကိုမှမတွေးဘဲ ကျောင်းကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

အခုထိ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ မတွေးရသေးဘူး။ လုပ်စရာတွေ ရင်တော့ လုပ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ နောက်ဆုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး ဆိုရင်တောင် မိဘအလုပ်ကိုပဲ လုပ်ကြရမှာပဲ။ ယူထားတဲ့ဘွဲ့က ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ် ဆိုတာတွေတောင် ပြောမနေတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်စရာတွေရင် စိတ်က သိမ်ငယ်နေမှာပဲ”

“ဘဝ အခြေအနေကလည်း သိမ်ငယ်နေတာ အမှန်ပဲလေ အစ်ကိုရဲ့။ မတွေးချင်ရင်တောင် ကြုံနေရတာလေ”..ဟု မြမြမူ ပြော၏။ ခေါင်းတစ်ငုံတွင် မျက်ရည်တစ်စုံကို လက်ခနဲမြင်လိုက်၏။

“အဖေကလည်း ဘဝကို ဇောက်ထိုးဆွဲလိုက်ပြီ။ ကျွန်မကလည်း

အစ်ကိုရှေ့မှာ မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် မှားပြီးပြီ။ ဖွတ်သထက်ညစ်.. ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။

တစ်ဖက်လူတွေက အရှက်မကွဲချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေးပြန်.. တဲ့။ ခြိမ်းခြောက်ပြီး နှင်ထုတ်လိုက်မှန်း သိလျက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးပြန်ခဲ့ရတဲ့.. ဘဝ။

ကိုယ်လည်း မှားခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ သူများခြိမ်းခြောက်တာတော့ မခံချင်ဘူး။ ငါ့အဖေသာ ယစ်ထုပ်ကြီးမဟုတ်ရင် ငါ့မိဘ သာ.. ဒင်းတို့လောက်ချမ်းသာရင်၊ ဒင်းတို့တော့အသေပဲ.. လို့စိတ်က ကြိုးဝါးမိရင်တောင် အဲဒီ စိတ်က သိမ်ငယ်ပြီးသားပါ”

“အဖေ သောက်တတ်တာ ကြာပြီလား”.. ဟု ကျွန်တော်မေးသည်။

“ကြာပြီ။ စသောက်တုန်းကတော့ အကြော် ကြော်ရင်း အပူဒဏ်ခံနိုင်အောင် သောက်တာတဲ့။ နောက်တော့ သောက်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တော့တယ်။ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး။ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ” ခေတ္တမျှ ကျွန်တော် စကားမဆိုဘဲနေသည်။ ပြီးမှ-

“ နင် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေ။ ငါတို့ အားလုံးကူညီမယ်။ တခြား ကိစ္စအကုန်လုံး ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်။ အတိတ်ဆိုတာကို မေ့ပစ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ.... ကောင်းတာ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။

နင့်အတွက် အကောင်းဆုံး အလုပ်ကတော့ စာမေးပွဲ အောင် အောင်ဖြေဖို့ပဲ။ အစ်ကိုလိုသဘောထားရင် အစ်ကို စကားကို နားထောင်။ လိုက်နာ။ ဒါပဲ။

အကြော်ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက ဘာလာ ဆိုတဲ့အခါ၊ ဘာမှ

မဟုတ်ပါဘူး ဆိုရင် သွားပြီ။ အလကားပဲ။ အကြော်ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ.. ဆိုရင် ပြီးပြီ။ အထွေအထူး ဖြေစရာမလိုတော့ဘူး။

“ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်”.. ဟု မြမြမူ ကတိပြု၏။

*

သောမတ်(စ)က မြမြမူကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးလိမ့်မည်။ နိုင်ငံ က သင်္ချာသင်ပေးမည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က အခြားဘာသာရပ်တွေ သင်ကြားရပေမည်။

“မြမြမူကို အာရုံပြောင်းပေးလိုက်တာရော၊ ကျော်ဌေးအောင်တို့ကို ငြိမ်ခိုင်းလိုက်တာရော ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျော်ဌေးအောင်တို့ ရပ်ကွက်အလွန် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အစပ် သို့ ရောက်မှ နိုင်ငံ ကျွန်တော့်ကိုမေး၏။ ကျွန်တော်က...

“တစ်ဘက်တည်းက စကားကိုပဲ ငါတို့ ကြားရ၊ သိရ သေးတယ်။ ဟို ဘက်က စကားကိုလည်း။ ငါတို့ ကြားဖို့ လိုတယ်။ ဥပမာ-

မင်းဉာဏ်က မိဘကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ရင်။ ငါတို့ ဒီကောင့်ကို ရန်မမူသင့်ဘူး။ လိုအပ်ရင် အကူအညီတောင် ပေးသင့်တယ်”

“မင်းစကားကလည်း မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်မှာ စိတ်ကောင်းလေး

ရှိနေသေးတယ်လို့ ယူဆချင်ပုံပဲ”..ဟု သောမတ်(စ)ပြောသည်။
ကျွန်တော်က

“သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ ဝင်ပါမိတဲ့ ကိစ္စလေကွာ။ တစ်ဘက်
စောင်းနင်း မဖြစ်ချင်ဘူး။

ပြီးတော့..။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေ
တယ်။ တရားစွဲလိုက်ပါလား၊ ဟိုတိုင်လိုက်ပါလား၊ ဒီတိုင်လိုက်ပါလား
ဆိုရင်တောင် မိန်းကလေးဘက်က ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲခံနိုင်သလဲ။
ယောက်ျားလေးဘက်က အဲဒါကို ကာကွယ်ရင်ဆိုင်ဖို့။ ဘယ်လို
သက်သေပြချက်တွေ ရှိထားမလဲ..ဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့ မလွယ်ဘူး။

ရန်မူမှဖြစ်မယ့် ရန်သူဆိုရင်တောင် ရန်သူရဲ့ အကောင်းဆုံး
သဘောထား၊ အဆိုးဆုံးသဘောထားကို သိဖို့ မလိုဘူးလား”

“ဒါပေါ့ဒါပေါ့”.. ဟု သောမတ်(စ) ပြော၏။ နိုင်ဇ က...

“ကိုကျော်ထူး ပြောဖူးတဲ့စကား။ မှန်တိုင်းလည်း နိုင်မယ်မထင်နဲ့..
တဲ့။ မတရားတဲ့သူကို အနိုင်ယူဖြိုခွင်းဖို့ထက် တရားတဲ့သူ အထိအနာ မ
ကြီးမားအောင် အကူအညီ ပေးနိုင်ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ.. တဲ့။ ဒါ.. ငါတို့
နှလုံးသွင်းထားသင့်တဲ့ စကားနော်.. မင်းရန်နိုင်”

“အေးပါ” ..ဟုသာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အာရုံ
အတွင်းတွင်မူ သေသေချာချာ မအေးချမ်း။

ကိုယ်ကလည်း ဘာကောင်မှမဟုတ် မိဘကလည်း ထည်ထည်ဝါဝါ
ထဲက မဟုတ်ပါဘဲလျက် လှံအစိုက်ခံရသည့် မြေနိမ့်ရာဘက်မှ ဝင်ပါ
လိုက်မိသည်ကိုက စိတ်မအေးချမ်းစရာ။

“မင်းဉာဏ်ကို ကျော်ဌေးအောင်တို့ ဝိုင်းထိုးတဲ့နေ့က မင်းဉာဏ်တို့

မောင်နှမဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ”

စကားမဆက်စပ်ဘဲ ကျွန်တော်မေးလိုက်၏။ နိုင်ဇ က “ဘာဖြစ်လို့လဲ”..ဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က

“သူတို့က ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် အပြင်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့ ကားနဲ့မသွားတာလဲ”

နိုင်ဇ က...

“ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုနား ဒီနား သွားတာနေမှာပေါ့။ ပြီးတော့.. သူတို့က ကျိကျိတက်ချမ်းသာတာမျိုး မဟုတ်လောက်ဘူး။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲ လူပါးဝ ရုံလောက် ချမ်းသာတာနေမှာပါ။ ကျိကျိတက်ချမ်းသာမှတော့ သူဌေးရပ်ကွက်ထဲမှာ နေမှာပေါ့”

သောမတ်(စ)က...

“ချမ်းသာတဲ့လူတိုင်း လူပါးမဝကြပါဘူး။ ချမ်းသာတာကို ဂုဏ်ဒြပ်..လို့ ထင်နေတဲ့လူတွေသာ လူပါးဝကြတာပါ”

ချမ်းသာမှုဟူသည် သူတစ်ပါးအား အနိုင်ကျင့်ရန် အသုံးပြုအပ်သည့် လက်နက်ဆိုးမျိုး မဟုတ်..ဟု တွေးသိမိသော်လည်း နွား၏ဦးချို၊ ကျွဲ၏ဦးချို၊ ကျား၏အစွယ်၊ ခြင်္သေ့၏အစွယ်များကဲ့သို့ လောကတစ်ဝှမ်းကို အနိုင်ယူခြိမ်းခြောက်နိုင်စွမ်းမည်ဟု ထင်မှတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသူတွေ ရှိနေတတ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တွေ့မိပြန်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ကြောင်ကို ခွေးကကိုက်ဖို့ မာန်ဖီနေရင်၊ ကြွက်ကို ကြောင်က ခုတ်ဖို့ ချောင်းနေရင် လူကခဲနဲ့ပစ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်ရုံနဲ့ ဟန့်တားလို့ရတယ်။

အားနည်းတဲ့လူကို အားသာတဲ့လူက အနိုင်ကျင့်နေရင် ထိထိရောက်
ရောက် ဟန့်တားနိုင်ဖို့ ခဲနဲ့ပစ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။
တခြားတစ်ခုခု ရှိဖို့လိုဦးမယ် ထင်တယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ”

ကျွန်တော့် အမေးကို တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဖြေလိုက်ကြလေ၏။

“မသိဘူး”

*